

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **S. R. A.**

zastoupený Dr. Stephanem Heidenhainem, advokátem
se sídlem Praha 1, Na Příkopě 859/22

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 5. 2025 č.j. P10-186873/2025 v řízení vedeném Magistrátem hlavního města Prahy pod sp. zn. 911268/2025.
- II. Žaloba se v části, kde se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 5. 2025 č.j. P10-186873/2025, a dále v části, kde navrhoval, aby soud rozhodl, že žalobci se uděluje státní občanství České republiky, odmítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 405 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Dr. Stephana Heidenhaina, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání, které žalobce podal proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 5. 2025 č.j. P10-186873/2025 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Navrhl, aby soud i) žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé, ii) zrušil prvoinstanční rozhodnutí a iii) rozhodl, že žalobci se uděluje státní občanství České republiky.
2. V žalobě uvedl, že dne 5. 8. 2025 podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání. Žalovaný v zákonné lhůtě na odvolání nijak nereagoval, ačkoli odvolání mělo být správním orgánem I. stupně (žalobce uvádí nepřesně „povinným subjektem“) předloženo nejpozději do 15 dnů ode dne doručení odvolání. Žalobce se proto důvodně domnívá, že ačkoli bezvýsledně vyčerpal zákonné prostředky k ochraně proti nečinnosti, nadále nebylo o jeho žádosti řádně a včas rozhodnuto.
3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že odvolací řízení bylo zahájeno dne 3. 9. 2025. Jelikož žalobce podal u správního orgánu I. stupně dne 30. 7. 2025 žádost o zachování československého státního občanství podle § 2 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské, a s ohledem na to, že tato žádost byla postoupena k dalšímu řízení Ministerstvu vnitra, musel žalovaný vyčkat na výsledek tohoto řízení vedeného před Ministerstvem vnitra, neboť je v něm řešena předběžná otázka ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu, o níž si žalovaný nemůže učinit vlastní úsudek. Žalobci muselo být zřejmé, že výsledek řízení před Ministerstvem vnitra má přímý dopad na posouzení, zda již zemřelý P. P. podržel kontinuálně československé státní občanství či nikoli. Poznamenal, že žalobce jej neinformoval o tom, že jeho žádosti o zachování československého státního občanství Ministerstvo vnitra nevyhovělo. Žalovaný se proto dotázal na stav řízení u příslušného odboru Ministerstva vnitra a očekává odpověď v nejbližších dnech. Poté je připraven rozhodnout o věci samé. Dodal, že mu lze vytknout nanejvýš to, že mohl přistoupit k přerušení odvolacího řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, nikoliv však to, že byl nečinným a nerozhodl včas ve věci samé.
4. V replice ze dne 19. 1. 2026 žalobce uvedl, že argumenty žalovaného nepovažuje za relevantní. Žalovaný sám postoupil žádost žalobce ze dne 30. 7. 2025 Ministerstvu vnitra, aniž by věnoval pozornost tomu, že Ministerstvo vnitra o tomto návrhu již dne 9. 10. 2025 vydalo odmítavé rozhodnutí. Skutečnost, zda Ministerstvo vnitra zaslalo své rozhodnutí i žalovanému, nemohl žalobce ovlivnit. Žalovaný dále nereagoval na komunikaci ze dne 1. 12. 2025, v níž žalobce upozorňoval na zjevné nedostatky v postupu žalovaného. Následně žalovaný po dobu jednoho měsíce neučinil žádný úkon a ani si neověřil u Ministerstva vnitra stav řízení o žádosti ze dne 30. 7. 2025. Doplnil, že proti rozhodnutí Ministerstva vnitra

nepodal rozklad. Zdůraznil, že žalovaný nereagoval ani na podnět k opatření proti nečinnosti ani na další urgenci.

5. K výzvě soudu žalovaný podáním ze dne 4. 2. 2026 sdělil, že v mezidobí nedošlo k ukončení správního řízení, neboť dosud neobdržel informaci o výsledku řízení, které žalobce zahájil ve věci zachování československého státního občanství svého otce. Uvedl, že vyřízení svého požadavku u Ministerstva vnitra nyní urguje. Skutečnost, že řízení vedené žalobcem u Ministerstva vnitra již bylo ukončeno s negativním výsledkem, je mu známa pouze z tvrzení, které žalobce uvedl v žalobě. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce žádost týkající se zachování československého státního občanství učinil u správního orgánu I. stupně, který ho následně postoupil Ministerstvu vnitra. Žalobce pak vedl komunikaci se správním orgánem I. stupně, nikoli s žalovaným
6. Soud ze správního spisu zejména ověřil, že žalobce podal u správního orgánu dne 18. 4. 2024 žádost o zjištění státního občanství P. P., který je žalobcovým dědem. Úřad městské části Praha 10 jako věcně a místně příslušný správní orgán o žádosti rozhodl dne 26. 5. 2025 tak, že tuto zamítl. Žalobce podal dne 5. 8. 2025 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně včasné odvolání. Spisový materiál k předmětné žádosti byl správním orgánem I. stupně dne 1. 9. 2025 postoupen a žalovanému jako příslušnému odvolacímu správnímu orgánu doručen dne 3. 9. 2025. Součástí správního spisu je dále podnět proti nečinnosti správního orgánu uplatněný žalobcem v podání ze dne 24. 10. 2025. Ve správním spise je rovněž založena písemnost datovaná dnem 12. 1. 2026, jejímž obsahem je dotaz, který žalovaný adresoval Ministerstvu vnitra a v němž žádal sdělení stavu řízení ve věci žádosti žalobce o zachování československého státního občanství.
7. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Při posuzování žalobou namítané nečinnosti žalovaného soud vyšel z následující právní úpravy:
9. Podle § 90 odst. 6 správního řádu rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88).
10. Podle § 88 odst. 1 věta první správního řádu neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání.
11. Podle § 71 odst. 1 správního řádu správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.
12. Podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jímž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.

13. Podle § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
14. Podle § 46 zákona č. č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, krajský úřad si na základě podané žádosti opatří bez zbytečného odkladu potřebné podklady a provede potřebná šetření za účelem ověření, zda lze žadateli osvědčení s požadovanými údaji vydat. Lhůta pro vydání osvědčení ve složitých případech vyžadujících archivní šetření činí 180 dnů. V ostatních případech vydá krajský úřad osvědčení bezodkladně.
15. Podle § 4 odst. 1 s.ř.s. Soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách.
16. Podle § 4 odst. 2 s.ř.s. Ve správním soudnictví dále soudy rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí, c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.
17. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
18. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle zákona nepřípustný.
19. Podle § 68 písm. a) s.ř.s. žaloba je nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného.
20. Úvodem soud konstatuje, že žalobce podal žalobu ve lhůtě stanovené v § 80 odst. 1 s.ř.s. Žalobce též splnil podmínku řízení ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. spočívající v bezvýsledném vyčerpání prostředků, které jsou podle § 80 správního řádu stanoveny k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Tato skutečnost vyplývá z opatření proti nečinnosti, které žalobce předložil a které je součástí spisového materiálu. Žaloba je tedy přípustná, a soud proto mohl přistoupit k věcnému posouzení žalobních tvrzení o nečinnosti žalovaného.
21. Soud předesílá, že je povinen žalobě na ochranu proti nečinnosti vyhovět tehdy, jestliže ke dni vydání rozsudku povinnost žalovaného vydat žalobou požadované rozhodnutí trvá a zároveň již uplynula doba, v níž takové rozhodnutí mělo být vydáno. Jak též konstatoval

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2012 č.j. 2 Ans 14/2012-41: „*Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů.*“

22. Dále soud uvádí, že ve věci aplikovaná právní úprava obsažená v zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí (zde osvědčení) pouze správnímu orgánu I. stupně (viz § 46 uvedeného zákona). Pro postup odvolacího správního orgánu z hlediska posouzení jeho povinnosti vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě je proto třeba vycházet z obecné úpravy, kterou pro určení počátku běhu lhůt a jejich délku stanoví správní řád. V projednávané věci je tedy okamžikem určujícím počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí den 3. 9. 2025, neboť k tomu datu byl spisový materiál předložen (doručen) žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Od tohoto dne je tedy třeba odvíjet běh lhůty k vydání rozhodnutí. Na tomto místě soud koriguje tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně byl povinen správní spis předat odvolacímu správnímu orgánu ve lhůtě 15 dnů. Ze shora citované právní úpravy (viz § 88 odst. 1 správního řádu) vyplývá, že správní orgán I. stupně je při předkládání spisu odvolacímu správnímu orgánu vázán lhůtou v délce 30 dnů. Jak se podává ze shora učiněné rekapitulace obsahu správního spisu, správní orgán I. stupně tuto lhůtu dodržel, neboť odvolání ze dne 5. 8. 2025 společně se spisovým materiálem předložil odvolacímu správnímu orgánu dne 1. 9. 2025, resp. mu správní spis doručil dne 3. 9. 2025.
23. Žalovaný byl tedy povinen rozhodnout ve lhůtách specifikovaných v § 71 správního řádu. Ze spisu ani z vyjádření žalovaného nelze usuzovat na to, že by předmětné odvolací řízení vyžadovalo z důvodů vymezených v § 71 odst. 3 správního řádu delší čas na přípravu rozhodnutí ve věci. Soud tedy neshledal opodstatnění pro to, aby lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaným musela být delší než standardní lhůta v délce 30 dní. Nutno však zároveň podotknout, že žalovanému marně uplynula i lhůta prodloužená o 30 dní, neboť rozhodnutí o odvolání, tj. rozhodnutí ve věci dosud nevydal. V této souvislosti musí soud zdůraznit, že nesdílí názor žalovaného, který za nečinnost nepovažuje to, že nevydal rozhodnutí o přerušení řízení. Bez ohledu na to, že u Ministerstva vnitra bylo na základě jiné žádosti žalobce zahájeno řízení, jehož výsledek měl představovat pro rozhodnutí žalovaného řešení předběžné otázky, není možné akceptovat, aby správní orgán vůči žadateli nevyjevil úmysl přerušit řízení, resp. úmysl (po určitou dobu) nečinit v řízení úkony směřující k rozhodnutí o věci. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2016 č.j. 62 A 22/2016-101. V něm soud vyslovil, že: „*Pokud správní orgán dospěje k závěru, že s ohledem na jiné probíhající správní řízení nemůže o věci rozhodnout, tedy že mu ve vydání rozhodnutí brání nutnost posouzení předběžné otázky, je povinen správní řízení přerušit [§ 64 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Postup, kdy správní orgán, aniž by správní řízení přerušil podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 2 správního řádu, vyčkává při své rozhodování na jiné rozhodnutí a překročí tak zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, zakládá jeho nečinnost.*“ Nelze totiž pomíjet a *de facto* obcházet skutečnost, že přerušení řízení může být ze strany účastníka řízení zpochybňováno. Pokud by soud připustil, že správní orgán bude na vyřešení předběžné otázky vyčkávat bez toho, aby účastník řízení mohl napadnout samu úvahu správního orgánu, že jde o otázku předběžnou, znamenalo by to, že správní řízení může trvat předem nejasnou dobu. Délka řízení by se tak odvíjela od (libo)vůle správního orgánu, který by si sám mohl určovat, které skutečnosti považuje za důvod pro oddalování svého rozhodnutí ve věci. Na právě

uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že řízení o jiné otázce bylo zahájeno na základě žádosti žalobce. Povinností žalobce nebylo žalovaného informovat o průběhu řízení před Ministerstvem vnitra, resp. o tom, kdy toto řízení skončilo, a to tím spíše, že žalobce vůbec nevěděl o úmyslu žalovaného vyčkat na skončení tohoto jiného řízení. Bez ohledu na uvedené lze upozornit i na to, že žalovaný se začal zajímat o výsledek řízení vedeného u Ministerstva vnitra zjevně až v souvislosti s komponováním svého vyjádření k žalobě v této věci. Pokud by dbal na to, aby zbytečně v řízení neprodléval, mohl jistě dotaz na průběh řízení před Ministerstvem vnitra učinit mnohem dříve. V takovém případě by zjistil, že v řízení o žádosti žalobce o zachování občanství bylo Ministerstva vnitra rozhodnuto dne 9. 10. 2025 (žalobce toto rozhodnutí předložil v rámci své repliky, přičemž již v žalobě uvedl, že rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra nepodal), a prostor pro rozhodnutí ve věci se tak optikou žalovaného otevřel ještě před tím, než žalobce uplatnil své právo a podal žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

24. Soud proto uzavírá, že žalovaný byl ke dni vydání tohoto rozsudku nečinný, neboť lhůtu k vydání rozhodnutí ve věci bezdůvodně překročil, a to několikanásobně. Soud mu proto podle § 81 odst. 2 s.ř.s. prvním výrokem uložil, aby v řízení o odvolání žalobce rozhodl. Lhůtu k vydání rozhodnutí soud určil v délce 15 dnů, kterou považuje za adekvátní vzhledem k dosavadní nepřiměřené délce řízení i výše popsaným okolnostem, z nichž nevyplývá potřeba provádět ve věci složité dokazování či jiné procesní úkony, jež by znamenaly, že žalovaný potřebuje pro rozhodnutí delší lhůtu.
25. Výrokem II. soud žalobu v uvedeném rozsahu, resp. ve specifikovaných návrzích výroku soudního rozhodnutí odmítl. Požadavek žalobce na zrušení prvoinstančního rozhodnutí je ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. nepřipustný, neboť dosud není znám výsledek odvolacího řízení, resp. nebylo prozatím vydáno rozhodnutí o opravném prostředku ve věci předmětné žádosti. Právní úprava zakotvující nepřipustnost žaloby podle § 68 písm. a) s.ř.s. vychází ze subsidiarity soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů. Jinými slovy řečeno, lze-li se domáhat ochrany veřejného subjektivního práva cestou řádných opravných prostředků uvnitř veřejné správy, nelze tyto opravné prostředky a výsledek jejich uplatnění, tj. rozhodnutí o těchto opravných prostředcích, pominout. Ačkoli tedy žalobce opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal, není tato skutečnost sama o sobě dostačující k tomu, aby se soud mohl zabývat zákonností rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. Teprve bude-li mít žalobce za to, že rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodne o jeho odvolání, nezákonně zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv, může podat správní žalobu proti „odvolacímu“ správnímu rozhodnutí, které s prvoinstančním rozhodnutím tvoří jeden celek. Ostatně žalobce si v souvislosti s podáním této nečinnostní žaloby musí být vědom toho, že žalovaný má povinnost posoudit jeho odvolací argumentaci a zjevně též předpokládá, že jeho odvolání žalovaný vyhoví. Soud proto žalobu v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.
26. Soud se nemohl (věcně) zabývat žalobou ani v rozsahu návrhu, kde se žalobce domáhá vydání rozhodnutí o udělení státního občanství, neboť k tomu nemá správní soud pravomoc. Ve smyslu § 2 s.ř.s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví zákon. Pravomoc správních soudů vymezuje výše citované ustanovení § 4 s.ř.s. Z tohoto

ustanovení zejména ve spojení s § 65 s.ř.s. a § 78 s.ř.s. plyne, že správní soud nemůže ingerovat do vlastní rozhodovací pravomoci správního orgánu tím, že by svým rozhodnutím nahradil rozhodnutí správního orgánu. Z principu dělby moci a subsidiarity ochrany práv jednotlivce je totiž zřejmé, že řešení nepříznivých dopadů působení veřejné moci na jednotlivce je primárně v rukou moci zákonodárné a výkonné; není-li naplněn požadavek ochrany jednotlivce v těchto stupních, nastupuje moc soudní" (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015 1 Afs 171/2015-41, bod 22). Zásada subsidiarity v souladu s principem dělby státní moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy) brání, aby moc soudní v podobě správních soudů nahrazovala činnost orgánů moci výkonné a přivlastňovala si jejich pravomoc (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017 6 Afs 270/2015-48, bod 53). Správní soudy tak mohou být v rámci ochrany práv aktivovány tehdy, pokud jednotlivce vyčerpal dostupné možnosti ochrany svých práv v rámci veřejné správy a jejich úloha spočívá především v kontrole zákonnosti jednání správních orgánů (srov. též rozsudek rozšířeného senátu ze dne 12. 5. 2005, čj. 2 Afs 98/2004-65). Je-li to možné, je třeba proto právní předpisy zásadně vykládat tak, aby správní orgány byly povinny své úkony, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, činit v podobě individuálního aktu (ať již vydávaného v režimu správního řádu nebo jiného právního předpisu upravujícího postup správního orgánu) adresovaného jednotlivci, jehož práv se týká a opatřeného odůvodněním vysvětlujícím skutkové a právní důvody tohoto úkonu. Takový úkon je způsobilý být předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s., v němž správní soud na základě spisů, tj. podkladů rozhodnutí shromážděných správním orgánem, posoudí po stránce procesní i hmotněprávní zákonnost rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, jaký zde byl v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), v mezích žalobních bodů uplatněných žalobcem (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017 čj. 6 Afs 270/2015-48). Soud tedy žalobu v této části, resp. ohledně návrhu na vydání rozhodnutí o udělení státního občanství žalobci odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť není naplněna podmínka řízení spočívající v existenci pravomoci správního soudu o takovém návrhu rozhodnout.

27. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (ve věci bylo možné vycházet jen z podkladů obsažených ve správním spise), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez nařízení jednání.
28. Třetí výrok rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému, který ve věci úspěšný nebyl. Výše těchto nákladů je tvořena jednak soudním poplatkem ve výši 2000 Kč, jednak odměnou za zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika k vyjádření žalovaného) včetně náhrady hotových výdajů po 450 Kč dle § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). K tomu náleží částka 3 195 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), zaokrouhlená na celé koruny nahoru (§ 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 20 405 Kč. Soud proto uložil

žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Dr. Stephana Heidenhaina (§ 149 o.s.ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Pro úplnost soud dodává, že částečné odmítnutí žaloby nepovažoval za důvod k aplikaci věty druhé § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť v uvedeném rozsahu soud nerozhodoval o věci samé, a proto není možné poměřovat úspěch a neúspěch ve věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. únor 2026

Mgr. Věra Jachurová v.r.
soudce